

Chương 10

Sắc Tử Điệp

Bầu không gian uẩn ức bởi những đám mây đen che phủ, hoàn toàn không thấy bóng dáng của mặt trời. Tôi không thường nhìn lên nó, mà tôi nghĩ cũng chẳng có mấy người cố gắng nhìn vào mặt trời. Chúng ta chỉ thường cảm thấy sự hiện diện của ngôi sao ấy, của thứ ánh sáng mang lại sự sống. Tất cả con người đều sinh ra khi mặt trời đã hiện diện, và chung sống cùng nó cho tới lúc chết. Thế nên, một cảm giác mặc định đã xâm chiếm tâm trí tất cả, rằng tinh cầu ấy sẽ xuất hiện mỗi ngày một cách đều đặn. Nhưng dường như đã lâu lắm rồi tôi không thấy sự quen thuộc đó trở lại. Cũng giống như sự biến mất của Bảo, ánh mặt trời bỗng hoàn toàn tuyệt tích, từ lúc nào tôi không hề nhận ra. Đôi khi nghĩ lại sự biến mất của Bảo, tôi hoàn toàn không biết điều đó đã diễn ra như thế nào. Một phần trí nhớ của tôi bỗng bị bóc tách ra khỏi não, cất vào một chiếc hộp mà kẻ khác giữ chìa khóa. Chúng trở nên hư ảo, tựa như một giấc mơ: tan dần, tan dần trong kí ức sau khi đã tỉnh dậy, cho đến khi chẳng còn gì lưu giữ lại. Bảo đã đi bao lâu? Tôi cảm giác chỉ giống như đang nằm lười biếng trên giường sau một giấc ngủ dài, mở mắt ra và thấy cô đang đứng cạnh cửa sổ, tay cầm bàn chải đánh răng, nhoẻn miệng cười với tôi dưới chiếc chuông gió kêu leng keng không ngừng. Ngoài khung cửa có những cơn gió của mùa Thu nào đó. Tôi nhắm mắt lại, với lấy chiếc gối ôm ấm áp chợp mắt thêm chút ít, rồi bỗng khi mở mắt ra lần nữa, cô biến mất. Chiếc chuông gió vẫn ở đó, nhưng hoàn toàn im ắng. Những cơn gió cũng lặng lẽ từ bao giờ. Và căn phòng bỗng trống trải, như chưa từng có sự xuất hiện của một người thứ hai.

“Anh ổn chứ?” Giọng nói của Gin chọt đánh thức tôi khỏi mơ suy nghĩ mông mị.

“Tôi không sao.” Tôi mở mắt, cố gắng nhoẻn miệng, với lấy chiếc khăn giấy lau những giọt mồ hôi đang lấm tẩm trên trán.

Tôi nhìn quanh, chúng tôi đang ngồi trong một quán café. Đồng hồ chỉ năm giờ kém hai mươi. Sau một hồi lâu suy nghĩ, Quang đồng ý với cách đi câu mạo hiểm mà Gin đã đưa ra. Cậu ta nói cần vài cuộc điện thoại để sắp xếp mọi thứ, cũng sẽ có một cuộc họp khẩn với ban chuyên án, quan trọng nhất, bà Minh sẽ lại đồng ý với kế hoạch mà chúng tôi đưa ra. Tôi và Gin ngồi chọn một quán đối diện trụ sở cảnh sát ngồi chờ trong lúc đó.

“Con bão này tệ thật.” Gin lẩm bẩm. Đây là lần thứ hai trong một ngày tôi và cô ngồi cạnh một khung cửa sổ và nhìn ra bầu trời xám xịt.

“Gin, tôi cần nhờ cô một việc.” Tôi hít một hơi. “Nếu không có gì thay đổi. Hai mươi phút nữa tôi sẽ qua Ishida Sushi. Quang và đội của cậu ta sẽ chia người ra ở công ti bà Minh, quán sushi và căn hộ của Kim. Tôi muốn cô quay lại phòng thí nghiệm của Nam, lấy lọ mật ong chứa amatoxin, sau đó qua nhà tôi lấy bàn tay của Đăng. Tôi để nó trong tủ lạnh chứa đồ uống. Hai thứ đó sẽ trở thành một phần những bằng chứng sau khi bắt được Kim.”

“Tôi hiểu. Sau đó?”

“Nếu tôi cần thời gian chuẩn xác, thì sau khi cô xong việc ở nhà tôi cũng là lúc Kim lên đường đến công ti bà Minh. Tôi sẽ vòng qua nhà đón cô rồi chúng ta cùng đi. Tất cả sẽ kết thúc ở công ti của bà ta, và tôi không muốn vắng mặt vào thời điểm đó.”

“Đồng ý.” Gin gật đầu, cô ta xoay xoay một chiếc bút trong tay, ghi chép vài thứ vào cuốn sổ nhỏ trước mặt.

Chiếc di động rung lên trước mặt tôi. Là Quang.

“Bà Minh nói đang ở công ti. Bà ta đồng ý làm theo lời chúng ta. Tôi cũng vừa họp với ban chuyên án xong. Tất cả theo nguyên kế hoạch. Cậu qua quán của cô ta đi. Người của chúng tôi sẽ trực sẵn bên ngoài.”

“Không vấn đề. Xuất phát ngay.”

“Trước khi bắt đầu, tôi sẽ nhắn tin cho cậu. Sau đó bà Minh sẽ gọi. Lúc cô ta nhận được cuộc điện thoại, cậu phải tỏ ra hết sức tự nhiên.”

“Điều đó không phải bàn cãi.”

“Khi Kim đã rời khỏi quán, cậu hãy nháy máy. Người của tôi sẽ lục soát cùng lúc hai nơi. Quán và nhà cô ta.”

“Được. Tôi đi luôn đây.”

“Này...” Quang ngấp ngừng, tôi nghe thấy tiếng sột soạt tựa như cậu ta vừa giật caravat ra khỏi cổ.

“Sao vậy?”

“Không nói đến chuyện cô ta là bạn cậu. Nhưng nếu phát hiện ra điều gì khả nghi, Kim rất có thể sẽ có những động thái chúng ta không ngờ đến. Qua cách mà cô ta giết những nạn nhân trước, cậu có thể thấy Kim nguy hiểm thế nào rồi đó. Đừng để vẻ ngoài của cô ta đánh lừa, bất cứ một dụng cụ nào cũng có thể trở thành hung khí. Và cậu thì đang biến chính bản thân thành tấm bia tập bắn đó. Cậu có chắc là muốn làm điều này không?”

“Không. Hay thôi đưa tôi một cái còng, rồi tôi đến khuyên cô ta cho tay vào nhé?”

“Khỉ thật, cậu tinh bơ.” Quang lẩm bẩm. “Xong hết tất cả vụ này, chúng ta đi uống một châu bia thật đã.”

“Được tôi và cậu sẽ có một tuần trăng mật tuyệt diệu. Quyết định thế đi.”

Tôi dập máy, gạt đầu với Gin, rồi bước ra ngoài. Những hạt mưa rơi xuống chậm chậm, giống như một cảnh phim cảm động nơi hai diễn viên chính chuẩn bị hôn nhau. Chúng vừa buồn bã, vừa trêu ngươi. Tôi vuốt những hạt nước trên mặt, thờ dài, nghĩ đến việc nếu cuộc đời tôi là bởi tay một gã biên kịch chết tiết nào đó viết ra, nhất định tôi sẽ tìm hắn và bắn bung não. Tôi đội chiếc mũ bảo hiểm, liếc nhìn Gin. Từ phía cửa sổ, cô ngoắc hai ngón tay vào nhau, ra hiệu chúc may mắn. Thực ra, tôi chẳng tinh bơ như Quang nói, lòng rồi bởi những cảm xúc lẫn lộn. Phần nào đó trong tôi muốn Kim phải trả giá cho những điều đã làm, phải giải thích cho tôi tất cả mọi chuyện. Góc còn lại trong trái tim tôi không muốn tin Kim là thủ phạm. Tôi nổ máy, phóng vào dòng xe đang di chuyển chậm chạp trong cơn bão lớn.

Tám biển hiệu bằng gỗ của Ishida hơi đung đưa trước những cơn gió khi tôi dừng xe ở cửa quán. Vài chiếc xe thưa thớt dầm mưa bên ngoài cho thấy lượng khách phía trong không đông. Tôi hít một hơi thật sâu, tự nhìn hình ảnh đang nhòa dần đi của mình trong tấm gương chiếu hậu của chiếc motor racer. Tôi không chắc nếu đi ngang qua Bảo lúc này, cô có nhận ra tôi không. Trong đó hiện lên một gương mặt nhợt nhạt và bối rối. Nó phản chiếu bóng dáng âm ưt của một sinh vật kì dị mà sự tức giận và nỗi chán nản trộn lẫn vào nhau. Tôi đưa tay lau tấm gương, cài chiếc mũ bảo hiểm lên đó, điều hòa nhịp thở trở lại bình thường và bước vào trong.

Quán vắng tanh, hai người phục vụ đứng tán chuyện ở góc phòng. Một người đầu bếp đang loay hoay xếp thứ gì đó ở cửa kho. Kim đứng giữa quầy đầu bếp, khoanh tay nhìn khi tôi mở cửa. Tôi giật mình trước ánh nhìn trực diện đó trong một giây, vẫy bàn tay lạnh lẽo cho vào túi áo và nắm chặt lại. Tôi nở ra một nụ cười giả dối trên mặt, bước thật chậm về phía quầy, ngồi xuống chiếc ghế gỗ trước mặt cô, im lặng.

“Chào.” Giọng Kim có một chút ngạc nhiên khi thấy tôi không nói gì.

“Chào mấy hôm nay cô thế nào?”

“Tôi bình thường. Khách ở đây có vẻ ngày càng vắng hơn. Đôi lúc còn chẳng có ai mà phục vụ.”

“Có lẽ do cơn bão.” Tôi hơi nheo mắt, quan sát kỹ lưỡng từng cử động của cô.

“Hoặc có thể do đồ ăn ở đây quá tệ.” Kim lấy một chiếc khăn, lau phần bàn vốn đã sạch bóng trước mặt tôi.

“Ngược lại là khác, cô là một đầu bếp rất có tài.”

“Hôm nay anh muốn dùng gì?” Như thường lệ, Kim bỏ ngoài tai những lời khen của tôi, hỏi bằng một giọng vừa đủ chỉ để người đối diện nghe thấy.

“Cho tôi một thứ gì đặc biệt, không giống bình thường. Tôi cũng chẳng biết mình muốn ăn gì nữa, chỉ là... một món thật lạ, làm sao để tôi không thể quên nó.”

“Nghe như là anh sắp đi xa.” Kim hơi liếc mắt về phía tôi. Khi đôi mắt bình thần đó chạy ngang qua, tôi như thấy một tia điện giật, khiến bàn tay bỗng dưng rút lại vô thức. Tự nhận thấy mình có quá nhiều biểu hiện không bình thường, tôi thở hắt ra, mỉm cười.

“Không, tôi chẳng đi đâu cả. Chúng ta đang ở giữa một cơn bão lớn.”

“Hôm nay là một ngày đặc biệt với anh?”

“Có thể là vậy cũng chưa biết nữa. Ngày vẫn chưa trôi qua hết. Mà biết đâu món ăn của cô sẽ khiến cái ngày vốn rất bình thường này thành đặc biệt.”

Kim mỉm cười, cầm hai con dao liếc vào nhau đều đặn và chậm rãi, tạo thành thứ âm thanh của kim loại va chạm khiến những chiếc lông tơ trên tay tôi vô thức dựng lên. Tôi nuốt nước bọt, nhìn những cử động điềm tĩnh của Kim một cách bối rối. Một chút, cô lên tiếng.

“Tôi cũng chẳng biết nên làm cho anh thứ gì nữa. Nhưng có món này cũng đã lâu tôi không làm, bởi cũng chẳng ai thèm gọi. Vây cá hồi chiên giòn. Anh có muốn thử?”

“Vây cá hồi?” Tôi thấy người gai gai.

“Đúng Vây. Như là tay của loài cá vây. Ăn cũng không đến nổi tệ.”

Tôi thoáng rùng mình, gạt đầu và tiếp tục quan sát Kim. Cô ta cúi xuống phần tủ phía dưới, lấy ra bốn chiếc vây cá đã cắt sẵn, đưa tay về phía sau với túi

bột mì. Toàn bộ thân hình tôi bất động, mắt vẫn chăm chú nhìn vào kẻ giết người hàng loạt trước mặt. Kim ướp hạt nêm và nước cốt chanh vào phần vây cá, để sang một bên. Cô vừa thái hành tây một cách nhanh chóng vừa lấy thêm vài thứ gia vị. Những chiếc vây cá được tẩm qua bột mì vàng đều lên trong chảo chiên, tỏa mùi thơm phức. Tôi nhìn không chớp mắt vào đôi tay nhỏ nhắn của Kim. Đây thực sự là bàn tay đã có thể lạnh lùng chia dao qua cổ của Trang sao?

Kim vừa đổ rượu vang trắng vào bơ và hành tây để làm nước sốt, vừa liếc mắt nhìn tôi. Thấy tôi vẫn ngồi đó với hai tay trong túi áo, cô mỉm cười, cho thêm sữa tươi và gia vị vào hỗn hợp rồi khuấy trên bếp. Một chút sau, Kim vớt phần vây cá hồi đã chiên giòn ra chiếc đĩa sứ tròn đặt sẵn xà lách, đổ sốt kem lên trên rồi đặt xuống trước mặt tôi.

“Mời anh.” Cô ta nói đơn giản.

Tôi nhìn vào chiếc đĩa trước mặt, những chiếc vây cá bỗng biến thành bàn tay người nhỏ máu. Tôi rùng mình, chớp chớp mắt cố xua đi những hình ảnh chết chóc, mỉm cười gượng gạo:

“Nhìn rất ngon. Xem cô làm bếp quả thật thú vị.”

“Món này không khó làm. Chỉ cần hơi để ý lúc đun sốt kem. Nhìn qua qua có khi anh cũng tự làm được.”

“Tôi không có năng khiếu đến vậy.” Tôi lắc đầu, nắm chặt tay cố không làm rơi đôi đũa vừa rút ra từ hộp. “Cô có thể ăn cùng tôi không?”

“Tôi không được phép ăn cùng khách. Tôi cũng không thích ăn lắm. Thường là nấu một lúc sẽ mất cảm giác thèm ăn. Anh cứ tự nhiên.”

Tôi gật đầu, đưa một miếng lên miệng. Chiếc vây cá tẩm bột mì giòn tan thơm mùi kem. Sự thật, nếu không bị hình ảnh những ngón tay bất động át đi vị giác, có lẽ tôi sẽ một lần nữa bật lên lời khen dành cho Kim. Cô ta đưa mắt nhìn tôi một chút, rồi lau tay vào tạp dề phía trước, dọn dẹp dao thớt, rót một cốc nước lọc đưa lên miệng uống chậm rãi.

Chúng tôi trao đổi khoảng im lặng đáng sợ bằng ánh mắt. Phần não trái bỗng nhói lên, nhắc nhở tôi về cơn đau nửa đầu có thể ập đến bất cứ khi nào. Bản Gentle Words của Koda Kumi được bật từ khi nào, vang lên những giai điệu du dương. Tôi chống cằm, đưa một miếng vây cá nữa lên miệng, nhai từ từ. Không biết đã bao lâu trôi qua như vậy, cho đến khi tôi đẩy chiếc đĩa trống về phía trước.

“Món vây cá này rất ngon. Thật tiếc cho đám cá hồi sở hữu chúng.”

“Khi bắt đầu công việc này, tôi đã phải tự loại bỏ sự thương cảm. Nếu nghĩ đến những thứ đó thì coi như thất nghiệp luôn. Dù sao cũng chỉ là một con cá.”

“Cũng đúng. Loài người là một sinh vật thật kì lạ, tự cho phép mình ăn tất cả mọi thứ.” Tôi chép miệng.

“Tôi tin loài nào rồi cũng sẽ ăn tất cả mọi thứ nếu chúng đủ sức mạnh, kể cả đồng loại.”

Tôi nhìn vào mắt Kim. Khi nói câu đó, cô vẫn giữ vẻ mặt bình thản như thường lệ. Tôi hơi đẩy chiếc ghế về phía sau, cố lấy một dáng ngồi thoải mái hơn, vừa lau tay vào giấy ăn, vừa hỏi:

“Tôi đốt chút thời gian của cô nhé?”

“Anh cứ hỏi. Cũng không có khách nào khác ở đây để tôi phục vụ.”

“Khi rảnh cô thường làm gì?”

Kim nhìn tôi băn khoăn, như để đoán xem lí do tôi đang dò hỏi. Là tôi đã nghi ngờ cô ta, hay tôi chỉ đơn thuần đang muốn rủ đi chơi. Kim lau sạch sẽ con dao trước mặt, rồi đặt sang một bên, nhìn bề mặt sáng bóng của nó một cách thích thú. Một chút, cô ta hơi ngẩng mặt lên, trả lời.

“Cũng tùy. Xem phim, chơi ô chữ, đọc sách lịch sử, viết lách vớ vẩn. Nói chung không có gì đáng kể. Tôi không thuộc loại thích một thứ nào đó đặc biệt, nên cũng chẳng nhớ nổi lúc rảnh thì làm gì.”

“Có khi nào cô làm một thứ, rồi không thể nhớ nổi mình đã làm không?”

“Kiểu như black-out ý hả?”

“Đại loại vậy.”

“Chắc là không. Hồi nhỏ thi thoảng tôi bị mộng du. Lúc đó thì đi bộ quanh nhà cả đêm, đôi khi ngủ dậy thấy đang ôm tủ lạnh. Đến khi học trung học thì hết.”

Tôi gật gù, phán đoán những điều Kim vừa nói, rồi hỏi:

“Cô có vẻ không nhiều bạn bè.”

Kim với tay lấy chiếc đĩa trước mặt tôi bỏ xuống bồn rửa bát, rồi nói.

“Đó có phải một câu hỏi không? Nghe nó giống như một lời nhận xét. Nhưng đúng thật là tôi không giao du nhiều lắm.”

“Có một lí do cho điều đó chứ?”

“Có lẽ tính cách tôi hơi kì lạ. Tôi tự chia thế giới này thành hai loại, loại chơi được và loại không chơi được. Và phần lớn thì tôi thường gặp loại không chơi được.”

“Cô phân chia điều đó như thế nào?” Tôi nhú mày, một chút tò mò xâm chiếm.

“Anh có muốn nghe một chuyện cười không?”

“Cô kể đi.” Tôi hơi ngạc nhiên khi thấy Kim đột nhiên chuyển chủ đề.

“Hồi nhỏ tôi xem một phim của Tarantino là Pulp Fiction. Một bộ phim rất nổi tiếng thì phải. Trong đó có một đoạn nhân vật nữ kể cho nhân vật nam một câu chuyện cười. Tôi kể lại câu chuyện đó cho anh nhé.”

Tôi gật đầu, hơi liếc nhìn đồng hồ, chiếc điện thoại vẫn nằm im lìm trong túi trái. Đúng ra giờ này mọi thứ đã phải bắt đầu.

“Có ba quả cà chua đi bộ trên phố. Cà chua bố, cà chua mẹ, và cà chua con.” Kim khoanh tay, thông thả. “Lúc băng ngang qua đường, cà chua con đi chậm hẳn lại phía sau. Cà chua bố quay lại, thấy cà chua con tụt ở phía sau, bèn tức giận nói: “Catch up!”.

Kim dừng ở đó, nhìn tôi chăm chú. Tôi hơi ngẩn ra, có vẻ như câu chuyện cười đã kết thúc. What? Catch up? Ketchup? Oh! Tôi mỉm cười, hiểu hàm ý câu chuyện cô ta muốn kể. Kim hơi nhếch môi lên, cô lẩm bẫm:

“Anh thấy đó, anh thuộc loại có thể chơi được. Đa phần người ta chẳng cười khi tôi kể câu chuyện đơn giản vừa rồi.”

“Và cô không chơi với họ chỉ vì họ không hiểu được câu chuyện vừa rồi?”

“Điều đó thực sự rất quan trọng.” Gin hơi day tay vào thái dương. “Khi một người không cùng gu nói chuyện với người kia, tốt nhất đừng nên chơi sâu hơn với nhau làm gì. Điều ấy nhỏ thôi, nhưng quan trọng, với tôi là thế. Anh muốn ăn thứ gì khác không?”

“Dạ dày tôi nhỏ lắm.” Tôi lắc đầu.

“Chắc không? Tôi định mời anh một bát mì Ramen. Đó mới là món sở trường của tôi.”

“Có lẽ để khi khác”

Tôi nuốt nước bọt, nghĩ về câu chuyện Kim vừa kể một lúc. Khi cô ta quay người chuẩn bị đi vào kho, tôi hỏi với theo:

“Cô có thể bói bài tarot cho tôi một lần nữa không?”

“Anh lại có điều gì đang băn khoăn ư?” Kim quay người lại.

“Có lẽ vậy.”

Cô ta nhìn tôi một thoáng, đôi mắt ánh lên sự khó hiểu, rồi nói nhỏ:

“Được”

Kim cúi xuống dưới, rút ra bộ bài tarot dường như vẫn luôn để sẵn ở đó. Cô đưa tôi bộ bài.

“Anh hãy nghĩ về điều anh muốn hỏi.”

“Rồi bốc một lá?”

“Ừm, tôi chỉ thích xem một lá thôi. Bốc ba lá nói cũng đủ mệt.”

Tôi ngẫm nghĩ trong đầu: những điều sẽ có kết thúc như thế nào, tất cả sẽ đi về đâu, liệu tôi có tìm được Bảo không? Có lẽ tôi muốn hỏi tất cả những điều đó, mà cũng chẳng muốn hỏi gì, tôi chỉ đang cố giữ Kim ở lại trong tầm mắt. Tôi tráo bộ bài, rút một quân ở giữa. Nó có hình một vị thiên thần tóc vàng với đôi cánh lớn, trên tay cầm chiếc kèn đồng, phía dưới là những người trần như nhộng đứng trong vài chiếc hòm lớn đã mở nắp. Tôi nhìn nó một chút trước khi đưa cho Kim. Cô quan sát lá bài một lúc, rồi đặt xuống mặt bàn.

“Lá anh bốc được là The Judgement - thường được gọi là Ngày Phán Xét, cũng được gọi với cái tên khác là Ngày Tận Thế. Chắc cái tên của nó cũng đã gọi cho anh được ít nhiều ý tưởng rồi.”

“Nó chỉ làm tôi nhớ đến Arnold Schwarzenegger.” Tôi lẩm bẩm.

“Ngày Phán Xét là ngày Chúa Jesus hồi sinh, ngày các linh hồn được phân chia rằng sẽ xuống địa ngục hay lên thiên đường cho sự sống kế tiếp. Ý nghĩa của nó thì cũng tùy với từng người, tùy vào những việc người ấy đã làm trước đó.” Kim khoanh tay. “Nếu anh đã làm điều gì tội lỗi, thì sẽ phải trả giá. Nếu anh đang gặp điều gì ngang trái, thì chính là thời điểm đòi lại công bằng. Nói chung là mọi thứ sẽ đi đến hồi kết. Được hồi sinh hay mãi mãi chịu giày vò, tất cả sẽ được sớm trả lời.”

Hồi kết ư, đã đến hồi kết rồi ư? Có phải không Kim? Cô sẽ đứng yên khoanh tay chấp nhận như vậy sao? Lá bài chẳng cho tôi biết điều gì ngoài sự bối rối. Tôi sẽ phải chờ đợi sự sắp xếp của số phận - thứ mà tôi chưa bao giờ tin tưởng. Tôi nhìn thẳng vào mắt Kim, cố đào sâu những gì ẩn chứa trong đó. Nhưng chẳng có gì, chỉ là một biển hồ tĩnh lặng, tựa như chủ nhân của nó đã thấy quá nhiều, đã biết quá nhiều, để rồi lựa chọn sự im lặng thay cho những thở than.

Di động rung lên trong túi, tôi đặt tay vào nó. Đã đến lúc.

Nhưng chiếc điện thoại không ngừng rung, không phải một tin nhắn. Tôi rút nó ra, ngạc nhiên nhìn vào màn hình. Cuộc điện thoại của Quang. Không phải cậu ta đã nói rằng sẽ nhắn tin sao? Tôi liếc mắt nhìn Kim, bước ra đủ xa trước khi nhắc máy lên.

“Alo.”

“Cậu vẫn đang ở đó?”

“Đương nhiên.”

“Cô ta đang ở cạnh cậu?”

“Đúng. Có chuyện gì sao?”

“Thật không thể tin nổi. Chuyện này thật không thể tin nổi.” Quang thốt lên trong điện thoại. “Cậu ra ngoài nghe máy đi.”

“Tất nhiên tôi đang không đứng trước mặt cô ta. Cậu cứ nói đi.”

“Bà Minh chết rồi. Chúng tôi lên văn phòng nhưng bà ta không có ở đó. Mất một lúc tìm kiếm thì phát hiện xác bà ta trong cầu thang thoát hiểm.” Giọng Quang dồn dập. “Vẫn là một nhát cắt chính xác ngay cổ họng. Và bàn tay cũng bị chặt mất.”

“Không thể thế được, Kim vẫn ở ngay đây. Cô ta hoàn toàn ở đây từ lúc tôi đến.” Tôi nín thở, bất giác nhìn Kim. Cô vẫn đứng ở đó, khoanh tay nhìn vào lá bài tarot tôi vừa rút. Trông cô như một bức tượng đá bất động.

“Lúc tôi gọi điện, giọng bà Minh dường như hoàn toàn bình thường, không có vẻ gì là bị không chế. Và nếu tôi đã thông báo rằng nguy hiểm đang cận kề, thì tại sao bà ta lại bước ra cầu thang phụ như vậy?”

“Có thể bà ta đã bị giết trong phòng, sau đó hấn lòi xác bà ta ra đó?”

“Chúng tôi đã xem camera hành lang, bà ta đi ra đó một mình. Ngoài cầu thang thoát hiểm thì chịu không tìm thấy gì ngoài xác. Hoàn toàn sạch sẽ không một dấu vân tay. Tôi không thể lý giải được.”

“Có tìm thấy điện thoại của bà ta ở đó không?”

Quang ngừng lại một chút, nói chuyện với nhân viên bên cạnh trước khi trả lời.

“Không.”

“Vậy thì rất có thể hung thủ đã nhấn một tin gì đó khiến bà ta không thể từ chối.”

“Có thể lắm. Nhưng với thời gian gây án này, thì Kim không thể là hung thủ.”

“Đúng, cô ta không thể đủ thời gian di chuyển từ đó đến đây nhanh như thế được. Lạ thật, chuyện này lạ thật.”

Chúng tôi trao đổi vài điều nữa trước khi dập máy. Tôi bấm số gọi Gin, trong lòng đầy nghi hoặc. Vài hồi chuông kéo dài, rồi cô ta cũng bắt máy.

“Tôi đây. Kim bắt đầu đi rồi ư?”

“Cô đang ở đâu?” Tôi hỏi lại thay vì trả lời.

“Ở nhà anh. Tôi vừa mở cánh cửa tủ thì anh gọi.” Giọng Gin ngạc nhiên. “Có chuyện gì vậy?”

“Tôi hoàn toàn quên nhắc chuyện này khi bảo cô qua nhà.” Tôi chợt nhớ. “Con chó của tôi. A.K. Nó để cô vào nhà ư?”

“Tôi không thấy con chó nào cả.” Gin ngạc nhiên.

“Mẹ kiếp! Ở nguyên đó, tôi qua bây giờ.”

“Ừm...Ừa...Sao...sao lại... Ói!!!”

Tiếng kêu lớn của Gin vang lên cùng lúc với âm thanh của chiếc điện thoại rơi xuống sàn nhà khô khốc. Một quãng lặng trước khi tiếng tí tí kéo dài. Tôi giật mình nhìn vào màn hình di động báo cuộc gọi đã kết thúc. Hồng rồi, tôi đã phán đoán hoàn toàn sai lầm. Quân tốt cuối cùng đã được đẩy lên, phần đông dẫn vào chiều hướng hoàn toàn rộng mở. Và những nước cờ lưng chừng như giăng bẫy cho sự vây hãm, cuối cùng lại tự đẩy ván đấu đến tàn cuộc.

Tôi đẩy cánh cửa gỗ của quán chạy vội ra ngoài, nhảy lên motor phóng về căn hộ của mình. Khoảng cách hai trăm mét bỗng dài vô tận, những hạt mưa rơi thẳng xuống mặt tựa như từng viên thiên thạch vũ trụ đang rớt xuống buốt rát. Không gian phía trước trắng xóa như một cảnh trong bộ phim Ma Trận. Không có ánh sáng mặt trời nào lóe lên trong màn mưa dày kín, dù chỉ là một tia nhỏ nhất. Tôi đã từng đeo Bảo đi trong một ngày bão tố như thế này, chính là ngày cuối cùng mà chúng tôi gặp nhau. Đôi tay trở nên lạnh cóng nhanh chóng, run rẩy trong khoảnh khắc hỗn độn của quá khứ và thực tại.

Tôi buông tay lái ngay trước cửa khu nhà, khối kim loại chạm xuống đất thành một âm thanh của nỗi hoảng hốt. Khi tôi chạy lên căn hộ, cánh cửa mở toang. Căn phòng tối đen, Gin nằm bất động cạnh tủ đồ uống, thân thể cô cứng đờ. Tôi chạy đến phía cô, chỉ vừa kịp lúc nhận ra một bóng đen nấp phía sau cửa phòng. Cảm giác duy nhất ập đến sau đó là một vật thể cứng và lạnh lẽo đập xuống gáy tôi. Chỉ một cú duy nhất.

Tôi đổ sập xuống sàn, chơi vơi cảm giác đau đớn dội lên từ sau gáy. Vệt ó của rượu whiskey trên tấm thảm ở ngay cạnh mắt tôi một cách nhạo báng. Tiếng khép cửa vang lên ngay sau đó. Cách tôi không xa, Gin vẫn im lìm dưới đất. Cô còn sống không? Tôi với bàn tay ướt lạnh vẫn đang nhỏ xuống những giọt nước từ cơn mưa sang phía cô. Tiếng bước chân chậm rãi về phía tôi. Gần hơn, gần hơn một chút. Một chai rượu rỗng đặt xuống giữa tôi và Gin, qua lớp vỏ trong suốt của nó, tôi thấy Gin bỗng trở nên xa hơn, hay bởi tôi không thể cử động được nữa. Thứ này đã đập vào đầu tôi ư? Tôi thấy mắt mình khép chậm chậm lại, những tế bào não đã ngăn chặn tổn thương bằng việc kết thúc ý thức của chủ thể. Những hình ảnh mờ dần, nhanh chóng hòa vào bóng tối đậm đặc.

Khi tôi tỉnh dậy sau đó, phía sau gáy vẫn đau buốt, nhắc nhở về những gì đã trải qua. Chiếc kính của tôi đã bị gỡ ra, khiến cho mọi thứ trước mắt trở nên nhòe nhoẹt. Tôi thấy mình ngồi trên chiếc ghế gỗ trong bếp, tay bị trói về phía sau. Tôi đưa tay sờ nắn trong bóng tối, có lẽ đó là vải xé ra từ một chiếc áo nào đó. Phần chân cũng đã bị buộc cứng đờ, gợi lên cảm giác nhức mỏi. Tôi liếc nhìn đó là một nút thắt kiểu kamikaze, tôi sẽ không cách nào tự mở được nó. Khi mắt tôi đã dần quen với bóng tối xung quanh, cũng là lúc nhận ra phía trước tôi là một người đang ngồi với chiếc ghế quay ngược. Là Gin ư? Không phải. Tôi nheo mắt, nhìn kỹ vào gương mặt đó, bàng hoàng nhận ra một người có chết tôi cũng sẽ không thể nào tin sẽ gặp.

“Đặng?”

“Chà! Tao thật sự không nghĩ mày tỉnh dậy sớm thế.” Đặng vừa mỉm cười vừa nói bằng một giọng chậm rãi, nhâm nháp sự ngạc nhiên và kinh hoàng cực độ hòa lẫn trên gương mặt của tôi.

Một quãng im lặng kéo dài, tôi gần như có thể nghe rõ được âm thanh của tim mình đang đập lên dồn dập. Đặng mặc một chiếc quần jeans cùng áo sơ mi trắng xắn tay dính máu. Hai bên tay hắn xăm kín những kí tự tôi không sao nhìn rõ. Tôi liếc mắt sang bên cạnh, Gin vẫn nằm bất động dưới đất, không hề có vết máu trên người, chân và tay của cô cũng bị trói bằng vải. Như vậy có lẽ Gin vẫn còn sống, tôi tự nhủ, đó có lẽ là máu của bà Minh. Tôi đưa ánh mắt trở lại phía Đặng. Hắn ngồi điềm nhiên, chỉ cách tôi chừng một mét, tay phải xoay xoay một con dao gập sáng bóng, tay trái buông thõng một cách hờ hững. Tôi thẳng thốt nhìn vào đó, những ngón tay hắn gõ gõ lên đùi thong thả.

“Ngạc nhiên lắm phải không?”

“Bàn tay mày... Thằng khốn.”

“Ý mày nói cái này phải không?” Đặng cúi xuống nhặt một bàn tay dưới đất lên, tháo chiếc đồng hồ Rolex đeo lại vào tay. Hắn chỉnh lại giờ. Rồi ném bàn tay khô máu lăn lóc dưới đất. Những ngón tay lại nhịp nhịp trên đùi theo một nhịp độ không đổi.

“Chắc giờ thì mày cũng đoán được nó là của ai rồi phải không?” Đặng mỉm cười.

“Hiếu.” Tôi thờ dài.

“Tao biết mày sẽ không gửi nó cho cảnh sát mà.” Đặng bật cười, đưa hai tay lên vỗ vào nhau như để tán thưởng cho điều vừa nghe thấy, rồi lại nhìn tôi chăm chú bằng ánh mắt tò mò như quan sát một sinh vật mới mẻ. “Tao hiểu mày quá rõ, còn mày thì chẳng hiểu gì về tao. Cũng hơi bất công, nhỉ?”

Tôi im lặng. Chiếc đồng hồ vàng trên bàn tay đó đã hoàn toàn đánh lừa tôi. Khi nhìn thấy nó, tôi đã quá vội vàng cho rằng mình hiểu điều gì đang xảy ra, cho đến khi nhận ra điều đó hoàn toàn là một sai lầm.

“Tao thích cái kia đó, nhìn rất trí tuệ.” Đặng chỉ tay về bức tường nơi tôi dán đầy những tấm ảnh và giấy nhớ. Hắn tiến về phía bức tường, gỡ tấm ảnh của Việt Hải ra, neho mắt nhìn bằng một vẻ khinh bỉ, rồi ném nó sang một bên. Hắn thay vào vị trí đó tấm ảnh của chính mình, nhích nó lại một chút cạnh hình của

Bảo cười. “Đúng ra phải như thế này, tuy cái này không được đẹp lắm. Khi nào rảnh rồi tao sẽ gửi cho mày một tấm tử tế hơn.”

“Tại sao mày biết Gin đang ở đây?” Tôi liếc về phía Gin, có vẻ như cô sẽ không sớm tỉnh lại.

“Tao đâu biết cô ta đang ở đây. Tao cũng rất ngạc nhiên về sự xuất hiện của cô ta trong nhà mày. Nhưng cũng chẳng sao. Gin không phải vấn đề.” “Tao không tìm giết cô ta. Tao đến đây để lấy lại thứ thuộc về mình.” Hấn gõ ngón tay lên chiếc đồng hồ, bước chậm rãi quanh phòng. A.K nằm gần cửa, có vẻ như nó đã nhận một cú đánh bất ngờ vào gáy, giống như tôi và Gin. “Và cũng muốn tặng mày một món quà.”

Bàn tay phải của Đăng xoay chiếc dao theo vòng tròn, tạo thành thứ ánh sáng lấp lánh trước mặt tôi. Rồi những ngón tay hấn dừng lại, mũi dao hướng lên chỉ về phía sau. Tôi nheo mắt quan sát. Bỗng có một bóng đen bay vụt qua, khiến tôi giật nảy người. Tôi cố căng mắt nhìn nó. Là một con bướm. Con bướm vỗ nhẹ đôi cánh mỏng manh của nó trong bóng tối một lúc trước khi đậu xuống vật thể đang đứng đưa phía sau Đăng, nhả những chiếc ngạnh từ phần lưỡi đầy gai khoan sâu qua lớp da. Đôi cánh của nó hơi động đậy giữ thăng bằng, trước khi dừng hẳn lại, phần đầu phồng lên một cách đáng sợ, lặng lẽ hút lấy từng giọt máu tươi từ hai bàn tay người được treo trên chiếc móc kim loại lạnh lẽo.

“Món quà đẹp chứ? Đúng ra phải gói lại và thắt nơ. Thông cảm nhé, tao không có đủ thời gian.”

Với chiếc nhẫn kim cương nhuộm máu trên đó, tôi có thể đoán được đây là tay của bà Minh. Tôi hơi cựa quậy đuổi những khớp chân tê mỏi. Phần gáy vẫn nhói lên như buốt. Tôi hít một hơi thật sâu, nắm chặt những ngón tay, cố lặn đầu của nút thắt phía sau một cách vô vọng.

“Vì sao?”

“Cái gì vì sao?” Đăng nhúm mày.

“Tất cả chuyện này.” Con dao nửa đầu lại ập đến, hoàn toàn không đúng lúc. Tôi biết lần này tôi sẽ phải chống chọi với nó mà không có một loại thuốc an thần nào. Con dao sáng loáng trên tay Đăng dừng hẳn lại sau khi nghe tôi nói. Hấn nhún vai, cười thành một tiếng lớn vang khắp căn phòng.

Nếu như tao bỏ đi bây giờ, thì sẽ thật thú vị. Mày sẽ không có được lời giải đáp cho những câu hỏi của mình đến tận cuối đời. Có lẽ tao nên làm thế chẳng?” Nụ cười vẫn không ngừng trên khóe môi Đăng, gần như một sự trêu chọc.

Tôi im lặng. Con bão lớn vẫn vẫn vũ ngoài khung cửa, tôi có thể nghe thấy tiếng những cơn gió hắt nước đập vào cửa sổ như tiếng gõ cửa của kẻ lạ. Nhưng Đấng chẳng mấy may quan tâm tới điều đó, hẳn biết sẽ chẳng có ai cắt ngang cuộc trò chuyện này.

“Mà cũng có thể rồi mà y sẽ tự tìm ra được hết, mà y vốn là người thông minh. Nhưng chính vì sự thông minh đó, tao mới dễ dàng nắm bắt được cách mà mà suy nghĩ.” Đấng đặt con dao lên tủ bếp, bóp hai bàn tay vào nhau răng rắc, rồi lại bật cười. “Tao đùa đấy, tao sẽ trả lời cho mà y mọi thứ. Dù sao tao cũng đến đây vì điều đó.”

“Tại sao mà y không giết tao đi...” Tôi gằm gù, sự tức giận đã lấn át lí trí.

“Tao được lợi gì khi giết mà y hả Phong? Giết mà y rồi tao sẽ làm gì tiếp? Mà y là một kẻ thú vị. Nếu không có mà y có lẽ tao sẽ buồn lắm. Vì chẳng biết tiêu khiển với ai.”

“Bảo còn sống không?” Tôi nghiêng rặng, sự đau đớn ập đến cả trong trí óc và cơ thể.

“Mày không nghĩ rằng quá sớm cho câu hỏi đó sao? Mày không cho rằng chúng ta nên tìm hiểu nhau kỹ hơn chút nữa sao?”

“Mày có quan hệ như thế nào với cô ấy?” Tôi hít một hơi thật sâu, không biết để lấy lại bình tĩnh với những gì trước mắt, hay để chuẩn bị tinh thần với những điều sẽ nghe.

“Hừm”, Đấng háng giọng, “có thể nói, Bảo là ân nhân của tao. Nếu không có cô ấy, có lẽ tao đã chết từ rất lâu rồi. Tao yêu cô ấy, thật sự rất yêu cô ấy.” Đấng tắt nụ cười trên miệng, bàn tay hẳn lại buông thõng xuống, cảm giác chết chóc gọi lên từ sự hờ hững ấy. “Rất tiếc, cô ấy không thể quên được mà y. Chưa bao giờ và có lẽ sẽ không bao giờ.”

Những ngón tay của hẳn gõ lên thành ghế ngày một nhanh hơn, giọng nói chua chát.

“Mày chỉ là một thằng khốn nạn không hiểu được giá trị của Bảo. Mày đã thờ ơ bỏ mặc Bảo trong nỗi cô đơn suốt những năm đó. Những gì Bảo đã phải trải qua... Ôi... Có lẽ mà y sẽ không bao giờ hiểu được. Nhưng chẳng sao, vì tao đã làm cho mà y cũng không thể quên được nó.”

“Vì tình yêu? Vì tình yêu mà mà y làm như thế này ư? Vì tình yêu mà mà y giết những người vô tội ư?”

“Câu hỏi sai.” Đấng đứng bật dậy, cầm lấy con dao bước về phía tôi. Hấn đâm xuyên qua bàn tay tôi rồi rút ra một cách nhanh chóng.

Trong vài giây, tôi thấy tim mình ngừng đập. Máu tứa ra khỏi bàn tay không ngừng. Sự đau đớn buốt lên tận óc. Não tôi nhanh chóng tiết ra adrenaline, sự kích thích khiến các phản xạ cơ thể tiếp nhận trở lại. Tôi hít thở dồn dập, cổ không bật ra thành tiếng kêu - điều đó chỉ làm thỏa mãn kẻ sát nhân khát máu.

“Nếu mày còn tiếp tục hỏi sai, thì tao chưa chắc về việc sẽ để mày sống.”

Đấng ngồi lại xuống ghế, gằn giọng.

“Tất cả những người xung quanh Bảo đều chỉ là một lũ dưng dưng. Mày, thằng chồng cô ấy, hai kẻ được gọi là bố mẹ của Bảo... Những kẻ tàn nhẫn. Tao không giết Hải, cũng chẳng làm gì hơn với hắn, bởi hắn chỉ là một thằng nghiện vô dụng, một con rối vô nghĩa. Sinh mạng của nó chẳng có ý nghĩa gì với Bảo. Nhưng mày thì có.”

Tôi im lặng, cố gắng hít thở. Tâm vãi trời cánh tay đã ướt sũng bởi máu của tôi. Con bướm xám lớn vờn trước mặt như ảo ảnh của một bóng ma, nhưng dường như cảm nhận được sự nguy hiểm từ tôi, nó không bay lại gần, mà đậu xuống thành ghế của Đấng. Hấn nhìn con bướm một chút, rồi dịu giọng lại.

“Tao đã chuẩn bị tất cả cho điều này, từ rất lâu rồi. Mày thấy đó, tao trở thành một đồng nghiệp hòa nhã của mày. Lòng tin là thứ dễ đạt được, bởi ai cũng cần nó mà sống phải không Phong? Mà nhé, cái bằng luật lấy chẳng khó chút nào. Xã hội này dường như đã đơn giản hóa mọi thứ về thành những con số.” Đấng bật lên một tiếng cười đáng sợ. “Lúc ban đầu, sự thật là tao cũng muốn giết mày. Nhưng như thế thì dễ dàng quá. Và thế là tao đổi ý, giết đi người mà mày yêu. Như thế thì mày sẽ đau đớn hơn nhiều. Liệu tao có đúng không?”

Tôi nắm chặt tay, run rẩy cố lặn mò tháo tấm vải phía sau. Ánh sáng của con dao trên tay Đấng lại lướt qua mắt tôi. Không, mình không thể làm gì ngay lúc này. Đấng quan sát những cử động khổ sở của tôi một cách thích thú, nói tiếp.

“Mà mày cũng đừng nên tiếc thương con bé đó. Nó chỉ là một con dĩ quen buông những lời giả dối. Tao đoán chắc thằng chồng Bảo cũng đã nói với mày rồi.”

Đấng đứng lên, cầm con dao vào bàn tay bà Minh, vẫn đang đứng đưa phía sau. Hấn vuốt lại mái tóc, bước lại sát phía tôi, gõ gõ những ngón tay đầy máu lên gương mặt phờ phạc của tôi.

“Mày từ bỏ Bảo để yêu một con điếm như thế ư?”

“Tao không bỏ Bảo...”

“Câm mồm! Mà mày không bỏ cô ấy. Nhưng sự vô tâm của mày còn đáng sợ hơn thế nhiều. Suốt thời gian tao ở cạnh Bảo, cô ấy chỉ nhắc về mày. Sau ngần ấy năm đã trôi qua, cô ấy chưa hề nghĩ tới bất cứ một ai khác. Còn mày, hãy nhìn lại mày xem? Mày tìm cô ấy được bao lâu trước khi quên đi hình ảnh của Bảo. Cô ấy đã để lại cho mày những dấu hiệu, nhưng mày cũng chẳng thêm bận tâm.” Đặng nhếch mép. “Tao thậm chí đã cho mày một cơ hội, đưa cho mày những chỉ dẫn. Nhưng rồi mày cũng chẳng giải được mật mã ấy, hoặc mày chẳng quan tâm. Tao tự hỏi, nếu tao không giết Trang, thì sau bao lâu mày sẽ bỏ cuộc với sự mất tích của Bảo? Vài ngày? Vài tuần? Hay vài tháng? Năm năm trước mày cũng chỉ làm được đến thế mà thôi.”

Tôi im lặng một chút, cân bằng những cú nhói đau từ não trái, nhận thấy hơi thở của mình ngày càng trở nên gấp gáp. Sự dần vật đã lấn át nốt phần lí trí mỏng manh còn sót lại, những cố gắng đấu tranh thể chất gần như đã buông xuôi. Tôi muốn phản bác lại những điều Đặng nói, nhưng ngay cả việc mở miệng cũng khó khăn.

“Bảo là ánh sáng duy nhất mà tao từng thấy trong cuộc đời buồn chán này. Tao gặp cô ấy khi cuộc hôn nhân khốn nạn đó đã bắt đầu, dù cho tâm hồn cô ấy chưa bao giờ ở căn nhà đó. Tao yêu Bảo và sẵn sàng dành cô ấy mọi thứ. Nhưng Bảo chưa bao giờ để tâm. Với cô ấy, tao chỉ là một người bạn, một người để cô ấy có thể kể về mày. Mày hiểu cảm giác đó thế nào không?” Đặng quay lưng lại, che giấu những cảm xúc trên gương mặt hần, những cánh tay đây hình xăm ở sát mắt tôi. Tôi thấy được những hình xăm đó là nhiều vết sẹo ngang dọc. “Tao đã âm thầm tìm mày. Cũng chẳng khó lắm nếu thật sự bỏ công sức để tìm kiếm một người. Mày thấy sự khác biệt giữa tao và mày rồi chứ?”

Mắt tôi đau nhói, chỉ chực chờ một dòng nước mắt buông xuống. Nhưng tôi không thể, bàn tay vẫn không ngừng chảy máu bị trói ngược phía sau sẽ chẳng thể lau được những giọt nước vô nghĩa ấy. Chợt tôi thấy một cử động nhỏ từ bóng tối phía sau Đặng. Là A.K, nó đã tỉnh lại, hướng ánh mắt về phía tôi, rồi nhìn Đặng, mồm nó hơi nhếch lên, lộ hàm răng sắc nhọn dữ tợn. Tôi ho húng hắng, hơi lắc nhẹ đầu rồi nghiêng về một bên. Nhanh chóng nắm bắt được những gì tôi muốn truyền tải, A.K gục đầu lại xuống nền nhà, hấp háy mắt chờ đợi.

“Bảo đang ở đâu?” Tôi hỏi, phá tan im lặng.

“Lại một câu hỏi sai.”

Bằng một động tác rất nhanh, Đặng quay người lại vung tay đấm thẳng vào mặt tôi khiến chiếc ghế bật ngửa ra phía sau. Phản xạ của tôi không theo kịp tốc

độ quá nhanh của kẻ sát nhân trước mặt. Đăng đã nói dối rất nhiều điều, trừ việc hẳn thật sẽ có thể làm người khác phải đau đớn mà không cần vũ khí. Hắn ta bình thân chỉnh lại tay áo vest, rồi kéo tôi lên đặt lại chỗ cũ. Vị mặn chát của máu vương lên trong miệng, mắt tôi mờ lại. Đăng di chuyển thành một hình ảnh chậm rãi trước mặt tôi. Hắn bước lại tủ bếp, rót một cốc rượu, nhắm nháp một chút trong miệng trước khi hít phần còn lại vào mặt tôi. Mùi whiskey nồng nặc nhanh chóng khiến tôi tỉnh táo. Tôi chớp mắt, đưa lưỡi liếm những giọt máu trong miệng. Phần vải buộc đôi tay phía sau của tôi đã hơi lỏng ra...

“Mày được phép hỏi lại câu khác.” Đăng châm một điếu thuốc ánh sáng từ ngọn lửa lóe lên trong phòng tối tăm như con đom đóm mê hoặc, rồi biến mất.

Tôi nhắm mắt, dư vị của máu vẫn luẩn quẩn trong miệng.

“Tại sao mày lại đổ mọi chuyện lên đầu Kim?”

“Tao chẳng đổ cho ai. Tao chỉ không ưa nó. Khi còn làm việc tại nhà Bảo, nó là người bạn duy nhất của cô ấy, ngoài tao. Nhưng con bé đó chẳng khuyên nhủ gì Bảo, để mặc cho cô ấy chông chênh với kí ức về mày, như là ủng hộ thứ tình cảm chẳng đi đến đâu đó. Nên tao đã định cho nó vương vào vụ này ít lâu. Cảnh sát sẽ tìm thấy rất nhiều nấm độc trong khu bếp của nhà hàng đó.” Đăng nhả khói thành một đường thẳng vào mặt tôi. Tuy nhiên, sự tình cờ của ngày hôm nay đã khiến cho kế hoạch của tao có chút thay đổi. Tao không nghĩ mày lại nhận ra ý nghĩa của những cuốn từ điển sớm như vậy. Cuối cùng thì đầu óc mày cũng có ích. Giỏi lắm. Nếu cảnh sát nhanh chân một chút, có khi đã bắt gặp tao đang cứa cổ bà ta ở đó.”

“Mày giả chết vì mày sợ tao sẽ nghi ngờ ư?”

“Sợ?” Đăng cười lớn. “Mày nghĩ có thể bắt được tao, nếu tao không muốn ư? Tao chỉ chết vì vốn tao chưa bao giờ sống. Mày cho rằng Đăng là tên thật của tao? Tao chỉ đang đùa nghịch với mày thôi. Nếu tao thật sự muốn, thì chúng mày sẽ bắt Kim với đầy đủ chứng cứ mà không chút nghi ngờ nào. Cô ta sẽ chẳng thể chối tội.”

“Còn Hiếu? Vì sao cậu ta phải chết?”

“Hừm...” Đăng ném điếu thuốc xuống đất, lấy chân dụi dụi. “Tao đến căn nhà đó để lấy một thứ... Một thứ Bảo đã để lại cho mày. Cô ấy giấu ở một chỗ mà khi giải được mật mã kia, mày sẽ tìm được. Nhưng giờ không quan trọng nữa rồi. Tao đến đó... Nó thấy mặt tao, và tao phải giết nó. Bởi khi đó tao được mặc định là đã không còn sống nữa rồi. Tao biết chắc chắn rồi Gin hoặc mày sẽ quay lại căn nhà đó.”

“Mày giết một người chỉ vì đã thấy mặt mày...”

“Tao có thể giết bất cứ ai tao muốn. Nhân tiện, nó sống ở căn nhà Bảo từng sống, chạm vào những thứ cô ấy từng chạm vào, bản thân điều đó đã đáng chết rồi.” Khi nói câu đó, mặt Đăng lộ vẻ khinh miệt rõ rệt. “Có điều này mà mày nên biết, Bảo từng trở lại căn nhà đó một lần, cô ta cố gắng để lại cho mày một thứ đồ trong chiếc đồng hồ đó. Tao đã tự tìm ra chuyện đó. Tự điều tra chuyện đó. Cô ấy hỏi xin thằng chó đó một cốc nước. Khi nó vào bếp thì Bảo mở đồng hồ ra để giấu món đồ cho mày. Điều cô ấy không ngờ là thằng chó kia đã pha thuốc ngủ vào cốc nước mà hấn mang ra sau đó.”

Tôi lặng thinh, bàng hoàng.

“Mày nghĩ rằng mày biết hết mọi thứ? Nhưng mày thật sự biết gì hả Đăng?” Đăng gằn giọng. “Thằng khốn đó đã làm nhục Bảo ngay trong căn nhà đó. Tao đã bắt nó khai tất cả, trước khi thiến nó, rồi mới tự tay bóp cổ nó tới chết. Mà mày biết không, tao đã bỏ đi rồi, mà nghĩ thế vẫn là quá nhẹ nhàng cho thằng ngu đó, nên đã quay lại rạch nát xác nó ra và lục tung căn nhà đó. Đúng như tao nghĩ, thằng khốn đó đã quay lại cả cảnh nó làm nhục Bảo, và vài cô gái xấu số khác. Tao đã tìm thấy một tá đĩa ghi hình như vậy dưới gầm giường nhà nó và mang đi.”

Tôi im lặng bất lực, cảm thấy lợm giọng muốn nôn ra tất cả những gì trong cơ thể. Đăng nhúu mày nhìn tôi, chỉ vào con bướm vẫn đang đậu ở thành ghế của hấn.

“Mày biết giống bướm này không? Đây là một con bướm hút máu. Một giống loài mới chưa từng xuất hiện. Nó tiến hóa từ loại bướm ăn trái cây. Từ một sinh vật vô hại, trở thành một biến thể của động vật săn máu người. Tao bắt gặp chúng hồi còn ở Nga, và mang về đây nhân giống. Tao gọi nó là Sắc Tử Diệp. Cái tên hay chứ? Mày thấy đó sinh vật nào rồi cũng sẽ tiến hóa. Trừ Bảo ra, còn lại trong mắt tao, tất cả chúng mày chỉ là sâu bọ mà thôi.”

“Tiến hóa ư? Mày chỉ tiến hóa thành một kẻ giết người bệnh hoạn mà thôi.”

“Đừng thách thức tao.” Đăng bật cười. “Tao hoàn toàn không suy nghĩ theo cách mà chúng mày có thể hiểu được. Cả mày và Gin, những kẻ tự cho mình là xuất sắc hơn lũ cảnh sát thôi tha, cũng bị dắt mũi theo những gì mà tao chỉ dẫn.”

“Rồi mày cũng sẽ chết thôi, Đăng ạ.”

“Chết ư? Rồi ai mà chẳng chết! Mày có thể sáng tạo hơn được không?” Đăng nhếch mép. “Vui lòng nói điều gì tao chưa biết đi. Thật đó!”

Đăng châm một điếu thuốc khác. Hấn nhìn theo làn khói quanh quần cạnh đó, ánh mắt chột long lên.

“Tao cho mày một câu đố. Nếu mày giải được, thì tao sẽ để con bé kia sống.”

Tôi im lặng, liếc mắt nhìn Gin. Cô nằm úp mặt xuống sàn như một cái xác không hồn. Sẽ chẳng thể thay đổi được kẻ cuồng loạn trước mặt, tôi thở dài, bàn tay vẫn lần mò tìm cách mở tấm vải đang buộc chặt phía sau. Đắng rít một hơi thuốc, nhún vai.

“Tao sẽ coi như mày đồng ý. Vì dù sao thì mày cũng không được quyền quyết định. Dữ kiện tao cho rất đơn giản: việc mày sống ở đây và Kim làm ở quán ăn đó - hai nơi rất gần nhau - không phải một sự tình cờ. Câu hỏi là: tao đã sắp xếp như thế nào? A, tao đã tìm cách cho Kim làm ở đó. B, tao đã tìm cách cho mày thuê căn nhà này. Và C tao đã làm cả hai điều trên. Mày có hơn ba mươi ba phần trăm cơ hội để cứu sống con bé kia. Hãy chọn đi.”

“Mày đã làm cả hai điều đó.” Tôi trả lời ngay lập tức, đó bản chất không phải một câu hỏi, hắn đang chơi đùa với tôi. Quang nói đúng, chúng tôi chỉ là một phần trong kế hoạch của kẻ khác. Những tia chớp lóe lên ngoài cửa sổ. Tiếng sấm lớn vang lên sau đó, cùng lúc tôi giằng được một bàn tay thoát qua tấm vải sũng máu.

“Đúng rồi đó.” Đấng cười to, vỗ tay khoái trá trước khi đưa tay chỉ vào thái dương. “Mày thấy không, chúng mày là những kẻ rất dễ sắp xếp. Tao biết cách chúng mày suy nghĩ, biết trước những điều chúng mày sẽ hành động. Tao biết chúng mày sẽ gặp nhau. Mày quá dễ đoán, Phong ạ. Mà này, cảm giác cứu sống một người như thế nào?”

“Đừng ảo tưởng về bản thân.” Tôi nghiêng rặng, bàn tay còn lại cũng đã thoát ra khỏi được tấm vải. Tôi giữ nó trên tay, chờ cơ hội.

“Ồ, xem kia. Hãy tự nhìn vào sự thảm hại của bản thân mày. Mày đang tự nhủ với bản thân rằng mình là một kẻ tốt đẹp. Tràn đầy lòng cao thượng và danh dự phải không? Để tao nói cho mày điều này.” Đấng nhếch mép, điều thuốc vẫn ngậm trên mồm. “Tao đổi ý rồi, tao sẽ giết mày. Ngay bây giờ.”

Đấng mở cánh tủ bếp dưới chân, lấy ra trong đó một can nhựa lớn. Không khó để nhận ra một can nhựa như thế sẽ chứa gì bên trong. Tôi ngạc nhiên, hắn đã bỏ thứ đó vào nhà tôi từ lúc nào? Có lẽ là từ khi hắn mang tôi về nhà lần trước. Đấng mở nắp, tưới xăng vòng quanh căn hộ một cách đủng đỉnh. Mùi xăng nhanh chóng xâm chiếm toàn bộ không gian, khiến A.K khịt mũi. Nó vẫn háp háy mắt nhìn tôi, vừa cố gắng không để Đấng nhận ra rằng nó đã tỉnh dậy, vừa chờ đợi hiệu lệnh từ chủ nhân.

“Tất cả chúng ta đều sinh ra để làm một việc gì đó. Trong những thứ sẽ xảy đến trong cuộc đời này, rồi có lúc này sẽ nhận ra mình giỏi trong một điều hơn phần còn lại. Đây sẽ làm điều đó thật sự tốt mà chẳng cần cố gắng.” Đăng vừa đổ xăng lên những cuốn sách trên giá, vừa nói. “Đó gọi là bản năng, những người sớm tìm thấy bản năng của riêng mình thì sẽ trở thành thiên tài trong lĩnh vực đó. Tao đã làm rất nhiều thứ, và mày biết tao làm gì giỏi nhất không? Giết người. Giết những đứa tự cho mình là thông minh như mày. Mày hãy thừa nhận đi, ai mà chẳng muốn được làm thứ mà mình giỏi nhất. Bởi khi đó, nó sẽ cho chúng ta cảm giác của kẻ chiến thắng.”

“Mày chỉ là một thằng thú vật nhẩn tâm. Vì tình cảm mù quáng với Bảo, mày đã giết ba người chỉ để thỏa mãn cảm giác...”

“Ai nói với mày rằng ba?” Đăng ngắt lời tôi, bước tới chậm chậm. Hắn dốc phần còn lại của can xăng lên người tôi. Khi thấy khoảng cách đã vừa đủ, tôi bật đứng dậy, dồn hết sức lực lên cú đâm bất ngờ vào mặt Đăng. Hắn né sang một bên sau thoáng ngạc nhiên. Cú đâm của tôi chới với vào khoảng không phía sau. Đăng đưa tay lên giữ lấy cổ áo tôi, cười khẩy.

“Đó là tất cả những gì mày có thể làm sao?”

“Không. Đó chưa phải tất cả.”

Câu nói của tôi vừa kết thúc cũng là lúc A.K bất ngờ bật dậy từ mặt đất, lao thẳng về phía Đăng. Bộ hàm chắc khỏe của nó ngoạm vào bắp chân Đăng khiến cho hắn kêu lên đau đớn, bàn tay buông khỏi cổ áo tôi. Điều thuốc trên miệng Đăng rơi xuống, nhanh chóng làm bùng lên ngọn lửa từ căn phòng đang nồng nặc mùi xăng. Tôi vươn người nắm lấy chai rượu trên kệ bếp, đập thẳng vào gáy Đăng. Hắn ngã xuống sàn, bất động. Ngọn lửa nhanh chóng lan ra khắp căn hộ nhiều vật dụng dễ cháy, bóng của chúng loang lổ trên các bức tường như gã tử thần vô hình nhảy múa. Tôi với lấy con dao của Đăng, cắt phần dây trói ở chân. Tôi chạy về phía Gin, bế bổng thân xác mềm nhũn của cô lên, đập cánh cửa chính bước ra ngoài. Khi đặt Gin xuống cũng là lúc tôi nhận ra ngọn lửa đã bắt vào phần xăng mà Đăng tưới lên người tôi. Cảm giác hoảng loạn ngập tràn những tế bào não trong vài phần trăm giây trước khi tôi nhớ lại chính điều kẻ sát nhân kia đã từng nói về cách dập lửa. Tôi lăn tròn người dưới nền xi măng sũng nước mưa, vừa kịp dập được ngọn lửa trên chiếc áo đã cháy xém. Căn hộ đỏ rực lên trước mắt tôi, ngọn lửa mạnh mẽ tung hoành một cách nhạo báng. Đột nhiên, tôi thấy mình gục xuống, lượng adrenaline tiết ra dường như đã cạn, cảm giác đau đớn từ bàn tay đã trở lại. Tôi đã mất quá nhiều máu, đủ để khiến não choáng váng và chọn cách dừng hoạt động.

“Giờ thì mày đã im lặng. Điều đó thật dễ chịu.” Tôi tưởng tượng ra giọng Đăng đang vang lên, không rõ từ phía nó, chỉ còn là một dòng dịch chuyển mơ

hồ giữa không gian. “Tất cả những người tao giết. Khi tao đã đưa lưỡi dao qua cổ chúng, tất cả đều không thể cất thành lời. Chúng chỉ gục xuống đó, như những sinh vật ngoan ngoãn và vô hại. Rồi chúng nằm yên đó, mắt mở trừng trừng và buông những hơi thở cuối cùng. Đó là lúc tao tận hưởng cái chết của chúng nhất: sự im lặng.”

Phần hình ảnh trước mắt tôi sầm lại, chúng chia cắt và đứt đoạn như từng mảnh của một ly rượu vang đang vỡ vụn. Phần gáy hơi buốt lên, nhưng tôi hoàn toàn không thấy đau đớn. Cảm giác ám áp xuất hiện vô thức. Tôi nhận ra nó đến từ đâu đó rất gần. Là A.K, nó đang liếm láp gương mặt tôi, vừa mừng rỡ vừa lo sợ. Một dòng máu nhỏ chảy ngang qua mặt tôi, thấm vào môi nhóp nhép dậy lên hương vị của cái chết. Con bướm xám xịt cuối cùng cũng rời khỏi chiếc ghế, né tránh ngọn lửa quẩn quại bay vòng quanh những bàn tay người treo lơ lửng rồi đậu xuống những tinh thể đỏ quạch trước mặt tôi. Nó vươn ra chiếc vòi kính tẩm với những chiếc gai nhọn hoắt, bắt đầu hút lấy từng giọt máu tươi trên sàn. Tôi gần như có thể thấy được đôi mắt trong suốt của con bướm nhìn thẳng vào mình, động đến những phần yếu đuối cuối cùng mà tôi cố cất giữ trong tâm trí. Đôi cánh của nó bỗng trở nên to hơn rồi to hơn nữa, nhanh chóng che lấp đi tất cả khung hình phía trước tôi. Tôi nhìn thấy trên đó đoạn băng ghi lại những năm tháng của cuộc đời mình, chạy dọc ngang thành những mảng kí ức vắn vện. Tôi có thể cảm thấy được từng phần sinh lực yếu ớt của mình chạy qua trung khu thần kinh não xuống ngực, rồi bụng, lan qua trái phải trên những mạch máu đang hàn lên. Một phần ý thức của tôi lịm đi, rồi lại trỗi dậy.

Chết là như thế này sao? Tôi sẽ rời bỏ cuộc sống ở đây sao? Bài hát mà Gin từng ngân nga đột nhiên vang lên trong đầu tôi.

“Death is so strange,

The past no one can change.

What you can't predict

Is how long you'll exist...”

Tôi chớp mắt. Những đường gân trên đôi cánh của con bướm hút máu bỗng biến đổi, vươn thành những ống nhỏ tinh khiết, tôi đi sâu vào trong những ảo ảnh của nó giống như một thấu kính bất tận. Ở cuối của đường hầm ánh sáng, tôi thấy Bảo nằm trên một bộ sofa màu be, những ngón tay với phần móng oval tuyệt đẹp của cô đang nắm lấy cuốn sách gáy da phía trước. Chúng hoàn toàn tách rời khỏi cơ thể cô. Tôi chăm chú nhìn đôi tay đã đứt lìa, lơ lửng cùng cuốn sách như những vật thể siêu thực. Cô dường như còn gầy hơn cả hình ảnh cuối cùng mà tôi còn ghi nhớ. Mái tóc cũng đã dài ra đôi chút loà xoà xuống khuôn mặt tĩnh lặng. Chiếc đồng quả lắc không lồ lưu giữ toàn bộ thời gian của quá khứ và tương lai nằm im lìm phía sau chiếc sofa. Dường như chẳng có ai lên

dây cót, khiến nó đã dừng lại từ khi nào. Quang cảnh giống như một buổi chiều kéo dài bất tận mà tôi vẫn thường mơ tới. Bảo bắt giắc ngẩng lên, nhìn tôi mỉm cười:

“Cuối cùng thì cậu đã tìm thấy tôi rồi sao?”